

Julius Evola – Orientamenti
(1971)

Autor: Karel Veliký

Směrnice, jeden z posvátných textů neofašistické mládeže...

Směrnice (Orientamenti) byly vytvořeny jako svého druhu „brevíř“ pro mládež, která patřila k organizaci *Raggruppamento Giovanile Studenti e lavoratori del MSI* (Mládežnické seskupení studentů a dělníků Italského sociálního hnutí) a přitahoval ji spiritualismus. V *Il cammino del cinabro* (Cesta rumělký) Evola píše, jak byl po svém návratu do Itálie v roce 1948 překvapen, když zjistil, že „existují skupiny převážně mladých lidí, které se nedaly vtáhnout do všeobecného zhroucení“ (věk kolem 25 let): „Zvláště v jejich kruzích bylo moje jméno známé a mé knihy byly hojně čteny“. [1] Někteří z nich (Pino Rauti, Enzo Erra, Clemente Graziani, Paolo Andriani, Fausto Gianfranceschi, Walter Valentini) začali Evolu navštěvovat v jeho bydlišti na Corso Vittorio Emanuele č. 197. Následně zastavili svůj časopis *La Sfida* (Výzva) a počátkem roku 1950 začali vydávat nový měsíčník, u něhož byl Evolův vliv patrný již z názvu: *Imperium*. [2]

Rauti a Erra totiž přesvědčili mistra, aby svou moudrost šířil a vyjádřil v političtějších pojmech. V *Imperiu* tak nejprve vyšly tři jeho články: „Il senso dell’Imperium“ (Význam Říše) v květnu, „Impero e civiltà“ (Říše a společnost) v červnu a „Due intransigenze“ (Dvě nekompromisní zásady) v červenci 1950. Hlavně od nich se odvíjí oněch „jedenáct bodů“ Směrnic, které vznikaly skoro současně a byly uveřejněny hned poté, v druhé polovině padesátého roku, taktéž v rámci *Imperia*, jako jeho zvláštní příloha. [3] Rauti připouští:

Stěží jsme to z něj vymámili. Říkal, že by to nikdo nečetl, že by bylo lepší publikovat spisy, které měl už napsané a začít přitom s jeho „klasikou“ *Vzpouza* proti modernímu světu, která byla z roku 1934. My ale naléhali. Vysvětlovali jsme, že pro mladé camerati je třeba práce víc pedagogická, populárnější. Měli jsme pravdu: Směrnice měly úspěch. Dočkaly se víc než dvaceti neoficiálních vydání.

Pro Federica Umberta D’Amata z politického odboru římské kvestury byly Směrnice spolu s článkem „Dvě nekompromisní zásady“ zase hlavním „důkazem“, na jehož základě byl Evola ve svém římském domově v noci z 23. na 24. května 1951 zatčen jako „ideolog“ *Fasci di Azione Rivoluzionaria* (Svazky revoluční akce). [4] Sám autor popisuje *Směrnice* v předmluvě, kterou napsal pro jejich druhé oficiální vydání v roce 1971, jako „rychlou provizorní syntézu některých podstatných a ústředních bodů“. Syntézu určenou ani ne tak k navržení hesel nebo politického programu, jako spíš obsahující „instrukce existenciální hodnoty“ určené těm, kteří

„chtějí bojovat, ačkoliv jsou si vědomi, že věčně (= objektivně) byl boj ztracen“.

Nehledě na to, co předcházelo jejich vzniku, nelze dnes Směrnice pokládat jen za jakýsi příležitostný spis. To by byl omyl, přinejmenším ze dvou důvodů. Prvním je značný vliv, který od doby, kdy byly napsány, nepřestaly mít. O tom svědčí velký počet jejich vydání a překladů: sloužily jako „četba probuzení“ nejméně tří generací radikální pravice, která v nich získala relativně snadno přístupnou syntézu Evolových politických idejí. [5] Druhým důvodem je, že v mnohých případech se lidé právě jejich četbou začaly seznamovat s Evolovým dílem, v němž následně nemohly neobjevit další aspekty více metafyzické v pravém slova smyslu. Gianfranco de Turris, vedoucí Fondazione Julius Evola, pokládá *Směrnice* za:

...doktrinářské, formativní a normativní jádro, které čtenáři otevírá světonázor [Weltanschauung] z velké části platný ještě dnes.

Stručnost, podstatnost a obsažnost zjevně způsobily, že brožurka byla v krátké době rozebrána. Evola žasl, s jakým úspěchem se jeho drobná práce setkala. Přitom se nejedná o nějaký bezduchý „katechismus militanta“. Schopnost podnítit myšlení k jednání, k akci, se na těchto hutných stránkách spojuje se schopností měřit toto jednání myšlením, které by spojovalo jistoty a otázky. Jde o podněcování-aktivizaci „z výšin mýtu bez odnětí hloubky rozumu“ (M. Veneziani).

Jistá část mladé italské radikální pravice považovala proto *Směrnice* za své existenciální a ideologické vademecum [6] ještě před stejně či podobně působícími a úspěšnými spisy *Gli uomini e le rovine* (Lidé a trosky) a *Jezdit na tygru*, které vyšly až tři a jedenáct let poté. [7] Lze konstatovat, že v každém z „jedenácti bodů“ *Směrnice* je možno zachytit základ různých kapitol obou výše zmíněných knih (a v bodě 9. dokonce i **Metafyziky sexu**), stejně jako že Evola ještě několik roků před smrtí svůj spis, napsaný pár let po prohrané válce pro skupinu bývalých vojáků a mladých bojovníků [8] jako „prostředek pro restauraci normálního Řádu a legitimního Státu“, uznal za „účinné shrnutí doktríny vhodné k niternému zformování světonázoru“: **I d e a, Ř á d, E l i t a, S t á t, l i d é Ř á d u** - „těchto pojmů se musíme držet, dokud je to možné“.

Julius Evola, *Směrnice*, Brno 2015.

Aktualizace 21.10.

Zájemci ze Slovenska si nyní mohou objednat *Směrnice* z internetového obchodu protiprudu.org.

Militanté Ordine Nero, 1974.

Poznámky:

[1] Objev Evoly v kruzích mladé radikální pravice se přihodil nepřímo v roce 1948, když se do rukou Clemente Grazianiho a Paolo Andrianiho, dvou mladých neofašistů uvězněných za odboj proti vítězům ve vězení Regina Coeli, dostala do rukou baronova kniha, která je uchvátíla. V *Rivolta contro il mondo moderno* (Vzpouora proti modernímu světu), a poté v celém Evolově díle, se mladým dostalo odpovědí na mnohé otázky. Massimo Scaligero, Evolův přítel ještě z předválečných let, jim pak s mistrem zprostředkoval osobní kontakt.

[2] Pro Evolu byl koncept „Říše“ naprosto zásadní.

[3] Jak prozrazuje zmínka v článku „Říše a společnost“, *Směrnice* se původně měly jmenovat Schieramenti, což lze přeložit jako „zformování“, „utváření“ či „sešikování“.

[4] Policejní zpráva dává například do souvislosti vznik tzv. *Legione nera* (Černá legie), ilegální odbojové organizace, s místem ve *Směrnících*, kde se píše o „legionářském duchu“ (bod 3). Evola se u soudu hájil tím, že nemluvil o legionářství jako o organizaci, nýbrž jako o „vnitřním postoji jednotlivce“.

[5] Na rozdíl od jiných teoretiků Tradice, jako René Guénon nebo Frithjof Schuon, Evola trvale zaujímal postoje k politickým problémům.

[6] Tzn. „knížku kapesního formátu, jejíž obsah je přehlednou příručkou nebo průvodcem“.

[7] A přesto bylo *Jezdit na tygru* (Cavalcare la tigre) napsáno už před Evolovým zatčením v květnu 1951, kdežto *Gli uomini e le rovine* byly dokončeny až v průběhu roku 1952! Otázkou ovšem je, nakolik byla „Jízda“ v průběhu dalších let upravována, neboť původní rukopis se nedochoval.

[8] V době, kdy se zdálo, že existuje možnost zformovat politické hnutí podle „tradičního obrazu světa“: *Ordine nuovo* (Nový řád).

Zdroje:

Julius Evola, *Gli uomini e la rovine e Orientamenti* (Con un saggio introduttivo di Alain de Benoist, Mediterranee, Roma 2002).

Nicola Rao, *La fiamma e la celtica: Sessant'anni di neofascismo da Salò ai centri sociali di destra*, Sperling & Kupfer Editori, Milano 2007.

Ugo Maria Tassinari, *Fascisteria: Storie, mitografia e personaggi della destra radicale in Italia*, Sperling & Kupfer Editori, Milano 2008.

Chiara Stellati, *Una ideologia dell'Origine: Franco Freda e la controdecadenza*, Edizioni di Ar, Padova 2008.

Marcello Veneziani, Prefazione, in: *Orientamenti*, 1984, pp. 2-4.

***

*Jednou fašista, navždy fašista.
Camerata Pino Rauti, Presente!*